

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 219.733 van 14 juni 2012
in de zaak A. 194.428/XII-6009**

In zake: Jan FIERs
die woonplaats kiest te 9030 Gent
Juliaan Braeckeirsstraat 2

tegen:

de HOGESCHOOL GENT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Patrick Devers
kantoor houdend te te 9000 Gent
Kouter 71-72
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 26 oktober 2009, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van 4 februari 2009 van het college van beroep inzake tucht waarbij Jan Fiers de tuchtmaatregel wordt opgelegd van de afhouding van één vijfde van het brutosalaris gedurende een periode van zes maanden.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Diane Mareen heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker en de verwerende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 maart 2012.

Staatsraad Johan Lust heeft verslag uitgebracht.

Verzoeker en advocaat Patrick Devers, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Diane Mareen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker, vastbenoemd lector aan de Hogeschool Gent, wordt bij beslissing van 27 oktober 2008 van het departementshoofd van het departement Sociaal-Agogisch Werk de tuchtstraf van “terugkeer tot de tijdelijke aanstelling” opgelegd met ingang van 1 november 2008.

Verzoeker tekent op 7 november 2008 tegen de beslissing beroep aan bij het college van beroep inzake tucht. Bij besluit van 4 februari 2009 vernietigt het college de beslissing van 27 oktober 2008 en legt het verzoeker de tuchtmaatregel op van de afhouding van één vijfde van het brutosalaris gedurende een periode van zes maanden met ingang van 1 maart 2009.

Dit besluit wordt met een op 5 februari 2009 ter post afgegeven aangetekende zending aan verzoeker betekend, tezamen met de processen-verbaal van de drie zittingen die het college aan de behandeling van de zaak besteedde.

Met een op 21 augustus 2009 ter post afgegeven zending worden door het college van beroep inzake tucht “nogmaals” de processen-

verbaal bezorgd van de drie zittingen waarop verzoekers verzoekschrift werd behandeld, samen met de tuchtbeslissing. Daarbij wordt meegedeeld, “[v]oor zoveel als nog nodig”, dat tegen de beslissing binnen een termijn van zestig dagen na de betekening, bij ter post aangetekende brief beroep kan worden aangetekend bij de Raad van State.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

Standpunt van de partijen

4. Verwerende partij werpt in de memorie van antwoord een exceptie van niet-ontvankelijkheid *ratione temporis* op. Zij voert aan dat het beroep laattijdig is wanneer rekening wordt gehouden met de eerste betekening van de bestreden beslissing op 5 februari 2009, evengoed ten andere als wanneer rekening zou worden gehouden met de tweede betekening van 21 augustus 2009. In het eerste geval geldt immers dat, gelet op artikel 19, tweede, lid van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, de termijn waarover de verzoeker beschikte om zich tot de Raad van State te wenden vanaf de ontvangst van de betekening, vier maanden en zestig dagen bedraagt, “d.i., zo mag geredelijk worden aangenomen, vanaf 7 februari 2009”.

5. Verzoeker antwoordt in de memorie van wederantwoord dat de bestreden beslissing hem reeds op 5 februari 2009 werd bezorgd, maar dat “aangestelden van verweerder” daarbij aangaven dat dit een voorlopig document betrof dat later nog officieel zou worden betekend, reden waarom verzoeker heeft gewacht op de betekening van augustus 2009: “Waarom ook zou verweerder dit anders nog hebben gestuurd? Waarom zou verzoeker anders zo lang hebben gewacht met het indienen van een annulatieverzoek, als niet duidelijk was afgesproken dat er een latere, officiële betekening zou volgen?”

6. In de laatste memorie voegt verzoeker daar nog aan toe dat het, vanwege “de context waar de beslissingsbevoegdheid van het College van Beroep inzake Tucht in twijfel werd getrokken door verzoeker”, “allerm minst zeker” was dat de op 5 februari 2009 betekende beslissing “de definitieve en te bestrijden

beslissing van een terzake bevoegd orgaan zou zijn”. Zijns inziens toont e-mailcorrespondentie aan dat er contacten waren met de secretaris van het college van beroep, “ook in verband met onderhavig dossier”, en is het “niet onredelijk om te veronderstellen dat de gesprekken over het later opnieuw en deze keer geldig te betekenen, met inbegrip van de verplichte vermeldingen, echt hebben plaatsgevonden”. Het is volgens verzoeker schrijnend te moeten vaststellen dat hij zijn rechten zou hebben verbeurd “op zeer formele gronden”, wijl “de regelgeving betreffende termijnen er hoogstens op gericht kan zijn de goede orde van het rechtsverkeer te waarborgen, en de Raad niet jaren na de feiten nog een vordering te doen onderzoeken”.

Beoordeling

7. Overeenkomstig artikel 4, derde lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State verjaren de beroepen tot nietigverklaring zestig dagen nadat de bestreden akten, reglementen of beslissingen werden bekendgemaakt of betekend. Indien ze noch bekendgemaakt noch betekend dienen te worden, gaat de termijn in met de dag waarop de verzoeker er kennis van heeft gehad.

In het verslag bij dit besluit van de Regent is daarbij opgemerkt dat de nietigverklaring door de gewichtigheid en de belangrijkheid van haar gevolgen, in de eerste plaats de openbare orde aanbelangt en dat het dan ook niet past dat de geldigheid van beslissingen gedurende onbepaalde tijd onzeker blijft naar gelang van de spoed die de partijen aan de dag leggen om een beroep tot nietigverklaring in te stellen.

Wat verzoeker een “zeer formele” grond noemt -namelijk de beweerde laattijdigheid van het beroep-, houdt kennelijk direct verband met de rechtszekerheid en met een efficiënt bestuur. Om die reden is steeds aangenomen, en wordt ook te dezen aangenomen, dat de termijnbepalingen voor het instellen van een beroep strikt moeten worden toegepast en dat het de rechter niet is toegestaan er uit welwillendheid van af te wijken.

8. De bestreden beslissing is verzoeker een eerste keer betekend met een aangetekende brief die op 5 februari 2009 werd afgegeven.

Deze brief vermeldt niet het bestaan van een beroep bij de Raad van State, noch de vormvoorschriften en termijnen daarvoor. Artikel 19, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, bepaalt wat hiervan het gevolg is voor het aanvangen van de verjaringstermijn:

“De verjaringstermijnen voor de beroepen bedoeld bij artikel 14, § 1, nemen alleen een aanvang op voorwaarde dat de betekening door de administratieve overheid van de akte of van de beslissing met individuele strekking het bestaan van die beroepen alsmede de in acht te nemen vormvoorschriften en termijnen vermeldt. Indien aan die verplichting niet wordt voldaan dan nemen de verjaringstermijnen een aanvang vier maanden nadat de betrokkene in kennis werd gesteld van de akte of van de beslissing met individuele strekking”.

Anders dus dan verzoeker blijkbaar meent, is er bij ontstentenis van de verplichte vermeldingen geen sprake van een ongeldige betekening of van een betekening die niet vermag de beroepstermijn te doen lopen.

9. Gelet op het aangehaalde artikel 19, tweede lid, ving normaal gezien de termijn voor het instellen van een annulatieberoep tegen de bestreden beslissing aan, vier maanden nadat verzoeker de aangetekende brief van 5 februari 2009 betekend kreeg.

Voorliggend beroep dat pas meer dan acht maanden na de betekening werd ingediend, is in dit licht te laat.

10. Teneinde de exceptie van laattijdigheid alsnog te doen verwerpen, doet verzoeker hoofdzakelijk gelden dat de brief van 5 februari 2009 slechts een voorlopige, niet-officiële mededeling betrof.

Dat kan alvast niet uit de bewoordingen van de brief zelf worden opgemaakt. In de brief wordt zonder enige restrictie meegedeeld dat

verzoeker als bijlage de beslissing ontvangt, genomen door het college van beroep inzake tucht betreffende zijn verzoekschrift van 7 november 2008.

Dat “aangestelden” van verwerende partij, en meer in het bijzonder de secretaris van het college van beroep inzake tucht, zouden hebben meegedeeld dat de eigenlijke, officiële betekening nog moest volgen, is niet meer dan een loutere bewering. De e-mailcorrespondentie waarnaar verzoeker in de laatste memorie verwijst, is ter zake volstrekt nietszeggend.

Ten andere kan ook uit de brief van 21 augustus 2009 waarmee de tweede betekening gebeurde, niet worden afgeleid dat de eerste betekening van onwaarde zou zijn geweest en dat slechts met de tweede betekening werd beoogd de beroepstermijn te doen lopen. Integendeel doen de gebruikte bewoordingen uitkomen dat de tweede brief alleen maar herhaalt wat ook al met de eerste brief was gebeurd, namelijk “[a]ansluitend” bij die eerste brief, “nogmaals” de tuchtbeslissing betekenen die verzoeker “ook reeds werd bezorgd” met de eerste brief. Met dien verstande dat daar dit keer “[v]oor zoveel als nog nodig” melding bij werd gemaakt van de beroepsmogelijkheid bij de Raad van State en van de te eerbiedigen vormvoorschriften en termijnen.

11. Evenmin overtuigend is het argument dat niet eens zeker was of het meegedeelde besluit van 4 februari 2009 wel de definitieve beslissing vormde en of er mogelijk niet “nog andere maatregelen” zouden worden genomen.

Verzoeker verwijst daarmee naar de betwisting die hij vóór het college van beroep inzake tucht aanvoerde omtrent diens beslissingsbevoegdheid. Deze betwisting is in de bestreden beslissing definitief en expliciet verworpen -onder punt 3, B- door te overwegen “dat het College van Beroep niet ziet welke onwettigheid hiermee zou begaan zijn”.

Niets liet verzoeker toe te veronderstellen dat dit oordeel toch niet finaal zou zijn en slechts geldt in afwachting dat maatregelen werden genomen “om de legitimiteit van het betrokken orgaan nog verder te onderbouwen”.

12. Wat ook de reden ervoor is geweest dat verwerende partij de aangevochten beslissing nog een tweede keer ter kennis heeft gebracht, deze tweede betekening vermag niet een nieuwe beroepstermijn ten voordele van verzoeker te genereren en hem toe te laten alsnog ontvankelijk een annulatieberoep in te stellen niettegenstaande hij de initiële termijn onverrichter zake liet verstrijken.

De exceptie is gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 14 juni 2012, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Dierk Verbiest,	kamervoorzitter,
Johan Lust,	staatsraad,
Pierre Barra,	staatsraad,
bijgestaan door	
Frank Bontinck,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Frank Bontinck

Dierk Verbiest